

Nr 239.

Av herr **Andersson** i Grimbo, *angående viss ändring av lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.*

I lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet stadgas, beträffande vägsyn, att sådan skall förrättas av landsfiskal jämte två nämndemän.

Med den ökade automobiltrafik, som nu förefinnes, samt de stegrade arbetslönerna har väghållningen blivit betydligt mera betungande än den varit tidigare. Väghållaren får i vidsträckt mån — ja, ibland helt och hållet — rätta sig efter de anvisningar och bestämmelser, som utfärdas av vägsynen. Det torde därför numera vara betydligt viktigare än förut, att vägsynerförrättarna äro på området erfarna män samt fullt vuxna sin uppgift. Häruti torde för närvarande vederbörande brista.

Den självskrivna ordföranden i vägsynerförrättningen, landsfiskalen, får sin utbildning på helt andra områden och torde i de allra flesta fall vara en representant för rena okunnigheten på detta område — detta vad beträffar såväl teoretisk som praktisk utbildning. Att en del landsfiskaler kunna förvärva sig en viss insikt på området, är sant, men då ha väghållarna fått betala lärpengarna härför — alla andra tråkigheter att förtiga.

Nämndemän skola ju väljas bland dem, som anses erfarna i allmänna värv. Men när nämndemän utses, så toges ofta ej någon hänsyn till deras erfarenhet eller duglighet såsom vägsynerförrättare, varför ofta personer väljas, vilka äro främmande för allt vad väghållning heter.

Det tillkommer landsfiskalen att kalla nämndemännen till vägsynerförrättningen, och när denne då, själv sak-okunnig, kallar liknande nämndemän, är det lätt att förstå, varför vägsynens beslut mången gång kan vara liktydigt med rena trakasseriet och åstadkomma allmän förargelse bland väghållarna.

De som enligt lag åläggas att ombesörja väghållningen, torde hava rätt att fordra, det de, som utöva den allmänna kontrollen häröver, skola hava ett verkligt begrepp om vad saken gäller.

Ett sätt att förverkliga sagda önskemål torde vara, att nuvarande stadgande om vägsyner ersattes med att å vederbörande vägstämman eller på annat sätt utsågos två personer, som t. ex. med landsfiskalen såsom sekreterare (och möjligen även kontrollant av beslutens verkställighet) förrättade vägsynerna.

Med stöd av vad jag sålunda anført, tillåter jag mig alltså hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t an-
hålla om utredning rörande sådan ändring av lagen an-

gående väghållningsbesvärets utgörande på landet av den 23 oktober 1891 2 kap. 35 §, att landsfiskals och nämndemäns självskriften till förrättande av vägsyn upphör och garanti vinnes, att vägsyn förrättas av på området sakkunniga personer.

Stockholm den 22 januari 1925.

Herman Andersson.